

Kathleen Woodiwiss

Waarheen de storm
ons voert

ROMAN

*Zeer zeker komt de vlam,
Verbrandt, vernielt, legt alles lam.
Maar bij de eerste zucht van het voorjaar
De lief'lijke bloem is schuchter daar
En toont, tussen het nog rokend hout,
Haar kelk, van binnen goud.
Zij zal de brute, felle vlam
In schoonheid overtreffen.
Om ten slotte, misschien na lange tijd
Naar haar zijn liefde op te heffen.*

Hoofdstuk 1

23 juni 1799

Ongetwijfeld zou ergens ter wereld de tijd met rasse schreden voortgaan, maar hier, op het Engelse platteland, sleepte hij zich langzaam en pijnlijk voort, alsof hij met blaren onder zijn verstikkende voeten over de uitgesleten weg dwars door de hei liep. De hete, verstikkende lucht lag hier als een loden deken over het landschap; het stof hing nog steeds boven de weg en herinnerde aan het ongeduld van een koets, die hier een paar uur geleden voorbij gereden was.

Een kleine boerderij lag naargeestig neergedrukt onder de nevelige damp die over het moeras hing. De met riet bedekte hut stond tussen spichtige taxushagen en, met de blinden open en de deur op een kier, leek het gebouw stomverbaasd te luisteren naar een schuine mop. Vlak ernaast zakte een slecht onderhouden schuur haast in elkaar rond het ruw in elkaar getimmerd geraamte. Iets verderop vocht het spaarzaam opgroeiend koren tevergeefs in de veenachtige grond voor iedere centimeter groei.

In het huis draaide Heather vermoeid de aardappels tegen een versleten mes, dat meer schraapte dan schildde. Twee jaar woonde zij nu al in deze hut, twee jaren zo ongelukkig, dat zij de rest van haar leven schenen uit te wissen. Zij kon zich nauwelijks de gelukkiger tijden herinneren voor de vreselijke dag, toen zij hierheen gebracht werd; de aangename jaren die zich uitstrekten over de tijd, dat zij opgroeide van baby tot jonge vrouw, toen haar vader Richard nog leefde en zij bij hem woonde in een comfortabel huis in Londen, kleren volgens de laatste mode droeg en genoeg te eten had. Oh ja, toen was het beter. Zelfs de avonden, als haar vader haar alleen liet met de bedienden, schenen nu niet meer zo angstaanjagend. Nu kon zij begrijpen wat hij doorgemaakt had in zijn eenzaamheid, zonder zijn lang overleden vrouw, het lieve, knappe Ierse meisje, op wie hij verliefd geworden was en waarmee hij trouwde en die hij weer ver-

loor bij de geboorte van hun enigst kind. Nu kon Heather zelfs begrijpen dat haar vader er behoefte aan had om te gokken, deze vreselijke sport, die hem van zijn leven beroofde en haar van haar tehuis en zekerheid en die haar overleverde aan een pantoffelheld van een oom en een kijfzieke tante.

Heather veegde haar voorhoofd af en dacht aan Tante Fanny, die op haar luie gat in het aangrenzende vertrek lag. De stromatras zou nu wel plat zijn onder haar meer dan omvangrijke gestalte. Fanny was niet gemakkelijk in de omgang. Op alles had zij wat aan te merken. Vrienden had zij niet. Geen mens kwam ooit op bezoek. Zij zocht niemand. De Ierse vrouw, waarmee haar zwager getrouwd was, had zij iemand uit een minderwaardig volk gevonden. Zij beweerde dat Ieren een ras waren, dat altijd tegen de Kroon vocht, omdat vechten in hun aard lag. En nu was het Heather die de volle laag van die haat te verduren had. Er ging geen dag voorbij zonder dat Heather te horen kreeg dat zij half vreemdeling was. Bij dit vooroordeel kwam nog een gevoel, dat veel dieper ging en Fanny's redenering zodanig verwrong, dat zij zelf haast geloofde dat de dochter, evenals de moeder, half en half een heks was. Je zou het jaloezie kunnen noemen, want Fanny Simmons was nooit knap geweest, zelfs niet uit de verte, terwijl het meisje Brenna zeer het aankijken waard was. Als zij een vertrek binnentrad, draaiden de mannen hun hoofd in haar richting. Heather had deze uitzonderlijke schoonheid van haar moeder geerfd, en, jammer genoeg, ook de kritiek van haar tante.

De speelhuizen hadden betaling geëist van de verliezen die Richard aan hun tafels geleden had. Zij palmden al zijn bezittingen in op een paar persoonlijke dingen en wat kleren na. Fanny had zich naar Londen gehaast om aanspraak te maken op de bloedverwantschap van haar man. Zij pikte het verweesde nichtje en haar schamele erfenis in voordat er geprotesteerd kon worden. Grommend had zij geconstateerd dat Richard zijn rijkdom niet gedeeld had en zelfs niets had nagelaten. Zij verkocht alle spullen, op één jurk na, een roze, die Heather echter niet dragen mocht, en stak de opbrengst hebzuchtig in haar zak.

Heather strekte haar pijnlijke rug en zuchtte.

'Heather Simmons!'

De woorden kwamen uit het andere vertrek en het bed piepte luid toen haar tante opstond.

'Jij luie nietsnut! Schei uit met dat dagdromen. Denk je dat de kabouterjtes jouw werk doen, terwijl jij zit te lanterfanten? Een mens

zou toch mogen verwachten dat ze jou op die fijne school, waarop je geweest bent, iets nuttigs geleerd hebben in plaats van lezen en al die andere hoogdravende onzin, die jij in je hoofd hebt.'

De grote vrouw kwam over de uit aangestampte leem bestaande vloer aangezeild en Heather zette zich geestelijk schrap. Zij wist wat komen ging.

'Kijk maar, waar het jou gebracht heeft... leven op kosten van de enige familie die je hebt. Jouw pa was gek... ja, dat was hij. Zijn geld weggooien, zonder zich van iemand wat aan te trekken en dat alles voor dat sletje met wie hij trouwde... die Ierse griet.' Zij spuwde deze woorden vol afschuw uit, alsof zij niets ergers bedenken kon. 'Wij probeerden hem te waarschuwen tegen een huwelijk met haar, maar hij wilde niet luisteren... hij zou en moest die Brenna hebben.' Vermoeid liet Heather haar blik gaan van de bundel zonlicht, die door de open deur naar binnenviel, naar de grote gestalte van haar tante.

'Hij was een goeie vader,' zei ze alleen maar.

'Dat is maar hoe je het bekijkt, juffie,' sneerde de vrouw. 'Kijk maar eens in welke rotzooi hij jou achterliet. Geen bruidsschat en je wordt de volgende maand al achttien. Geen man zal met je trouwen zonder zoiets, ofschoon ze je best zouden willen hebben... maar dan in hun bed. Ik heb mijn arme handen vol om ervoor te zorgen dat jij fatsoenlijk blijft. Ik ben namelijk niet van plan ook nog bastaards te vreten te geven. De lui hier wachten daar alleen maar op. Zij weten uit wat voor nest jouw ma kwam.'

Heather kromp in elkaar, maar haar tante ratelde verder. Zij richtte haar spleetogen op haar nicht en schudde vermanend haar vinger. 'De duivel heeft zijn werk gedaan, toen hij jou maakte zoals zij. Een heks, dat was zij. Het is onnatuurlijk dat jij zo sprekend op haar lijkt. En zoals zij jouw vader geruïneerd heeft, zo zal jij iedere man kapot maken, die naar je kijkt. Het was de wil des Heren dat jij bij mij in huis kwam. Hij wist dat ik jou kon vrijwaren van zwavel en pek, waarvoor je eigenlijk bestemd was. Ik heb mijn plicht gedaan toen ik die onzedelijke jurken van jou verkocht. Jij bent trotser en verwaander dan goed voor je is. Mijn ouwe jurken zijn goed genoeg voor jou.'

Heather zou erom kunnen lachen. En als alles niet zo treurig geweest was, had ze het gedaan ook. Iedere zak zou haar nog beter gepast hebben dan de kleren van haar tante, want de vrouw was zeker twee keer zo zwaar als Heather. Iets anders mocht zij niet dra-

gen, ouwe vodden, die een aanfluiting waren voor stijl en ontwerp. Fanny had Heather zelfs verboden de naden in te nemen om de jurken beter te laten passen; zij mocht alleen maar de zoom wat korter maken, zodat zij er niet op trapte.

De vrouw raadde Heather's gedachten en sneerde: 'Ondankbare, kleine bedelares! Vertel me eens, waar jij nu geweest zou zijn, als je oom en ik je niet in huis genomen hadden? Als je pa verstandig geweest was, had hij je met een goede bruidsschat uitgehuwelijkt. Maar niks hoor, hij hield jou bij zich, omdat hij dacht dat jij nog te jong was om te trouwen. Nou ja, nu is het te laat voor je. Als je sterft, zul je als oude vrijster begraven worden... en ook als maagd. Daar zorg ik wel voor.'

Opnieuw keerde Fanny terug naar het enige andere vertrek, dat de hut rijk was, nadat zij Heather gewaarschuwd had op te schieten met haar werk omdat ze anders kennis zou maken met de roede. Heathers vingers werkten sneller. Zij had die stok al eerder gevoeld. Gewoonlijk versierden rode striemen haar rug nog dagen na zo'n pak slaag. Fanny scheen er een echt genoeg in te scheppen Heathers naakte vlees te bewerken.

Heather durfde niet opnieuw te zuchten omdat zij bang was de aandacht van haar tante te trekken, maar zij was doodmoe van haar werk. Voor het aanbreken van de dag was zij al op geweest en bezig een feesteten klaar te maken voor het met groot verlangen tegemoet geziene bezoek van Fanny's broer. Heather twijfelde eraan of zij het nog veel langer zou kunnen volhouden.

Een paar dagen geleden was er een brief gekomen, waarin stond dat hij die avond komen zou. Fanny had Heather direct na het ontvangen van het berichtje opdracht gegeven met de voorbereidingen te beginnen. Zij had zelfs de moeite genomen een kostbaar kopje op een schoteltje recht te zetten. Heather had heel wat geweldige verhalen over hem gehoord en vermoedde, dat Fanny's broer het enige schepsel was, menselijk of anders, waar zij iets om gaf. Oom John had Heather in dat geloof versterkt, toen hij haar vertelde dat er niets was, dat Fanny niet voor haar broer doen zou. Zij waren maar met z'n tweeën geweest, en omdat zij tien jaar ouder was dan haar broer, had zij hem van baby af grootgebracht. Maar tegenwoordig waren zijn bezoeken veel zeldzamer. Voordat alles klaar was, hing de zon al als een rode bal aan de westelijke hemel. Fanny keurde tenslotte alles goed en gaf Heather opdracht nog meer kaarsen bij te zetten, die dan straks aangestoken konden worden.

‘Het is al vijf zomers geleden, sedert mijn arme ogen mijn broer gezien hebben, en ik wil alles doen om het hem zo gezellig mogelijk te maken. Mijn Willy is het beste gewend wat Londen te bieden heeft, ik zou niet graag willen dat hij hier iets niet in orde zou vinden. Hij is niet zoals jouw oom of pa. Mijn broer heeft een hele hoop geld omdat hij zijn hoofd gebruikt.’ Zij wees naar haar eigen grote hoofd om haar bewering kracht bij te zetten. ‘Je ziet hem zijn rijkdom niet weggooien in speelholen, of op zijn luie kont zitten, zoals je oom. Hij is een man, die zich zijn eigen kansen schept. Er is geen betere lakenzaak in Londen dan de zijne. Hij heeft zelfs iemand die voor hem werkt, weet je!’

Tenslotte gaf zij Heather het lang verbeide bevel zich te gaan opknappen.

‘En Heather, trek de jurk aan, die je pa je gegeven heeft. Die zal je goed staan. Ik wil dat mijn broer het hier leuk heeft zonder dat de vodden, die jij draagt, het feest bederven.’

Met wijd open ogen van verbazing draaide Heather zich om. Twee jaar lang had haar rose jurk opgeborgen gezeten, onaangeraakt en niet gedragen.

Ondanks het feit dat het was voor het genoegen van de broer van haar tante, was ze toch opgetogen. Het scheen een eeuwigheid geleden, sinds zij iets moois gedragen had en nu glimlachte zij al bij voorbaat.

‘Aha, ik zie dat jij het fijn vindt. Jij denkt alleen maar aan hoe knap jij er in die jurk uitziet, hè?’ Fanny kwam dichterbij en liet haar vingers onder Heather’s neus heen en weer gaan. ‘Satan is weer bij jou aan het werk! De Heer alleen weet, welke last Hij mij met jou op mijn schouders gelegd heeft.’ Ze zuchtte diep alsof zij zwaar gebukt ging onder die last. ‘Het zou beter zijn als jij getrouwd was. Dan was ik van je af. Maar ik heb medelijden met de man, die jou trouwt, ofschoon daar geen kans voor is zonder bruidsschat. Wat jij nodig hebt, is een sterke kerel, die jou onder de duim houdt en je ieder jaar op jong jaagt. Dat heb jij nodig om de heks uit jouw slechte ziel te verdrijven.’

Heather haalde haar schouders op en bleef glimlachen. Zij zou er wat voor hebben willen geven als zij de moed gehad had haar tante te doen geloven, dat zij werkelijk een heks was. Het zou weliswaar heidens zijn – voor iemand, die dapperder was dan zij, zou de verleiding groot geweest zijn – maar bij haar ebde het idee weer snel weg. De gevolgen zouden niet te overzien zijn.

‘Nog iets, juffie, draag je haren opgestoken rond je hoofd. Dat staat jou inderdaad leuk.’ Tante Fanny meesmulde even, want zij wist dat haar nicht er een hekel aan had, gezegd te worden hoe zij haar haar moest dragen.

De glimlach verdween snel van Heather’s gezicht, maar zij draaide zich om en mompelde een bevestigend antwoord. Haar tante wachtte erop totdat zij het kleinste misnoegen over Fanny’s bevelen zou laten blijken om dan steeds met harde maatregelen de discipline te herstellen.

Heather liep naar de andere kant van de kamer en verdween achter het gordijn, dat haar eigen, kleine hoekje van de rest van de woonkamer scheidde. Zij hoorde haar tante het huis verlaten en toen pas durfde zij haar mond tot een opstandig pruilen te vertrekken. Zij was kwaad, maar meer op zichzelf dan op haar tante. Zij was altijd een lafaard geweest en zoals de dingen zich nu lieten aanzien, zou ze er ook altijd een blijven.

Het sombere hoekje bevatte alleen maar het hoogst noodzakelijke, maar toen zocht ze hier haar steun tegen de wreedheid van haar tante. Zij zuchtte en boog zich voorover om het stompje kaars op de wankele tafel naast het smalle touwbed aan te steken.

‘Was ik maar wat sterker en moediger,’ dacht zij. ‘Dan zou ik haar wel eens vertellen waar het op stond. Kon ik haar maar een keer met gelijke munt betalen.’ Met een wrange glimlach veegde zij met haar arm over haar lippen. ‘Maar als je het tegen haar wilt opnemen, moet je wel een Samson zijn.’

Al eerder had zij een lampetkan warm water en een waskom op haar kamer gezet en nu genoot Heather al bij voorbaat van het bad. Met een grimas van afschuw rukte zij de gehate jurk, die zij nu droeg, haast van haar lichaam.

Nu ze daar naakt stond, ontspande haar lichaam zich. Ze liet haar handen over haar slanke lijf naar beneden glijden. Toen haar vingers een beurse plek aanraakten, kreunde ze even. Tante Fanny was gisteren woedend geworden, toen zij per ongeluk een kopje thee had omgestoten. Voordat zij kon vluchten, had de vrouw de steel van de bezem hard op haar billen terecht laten komen.

Met tedere vingers haalde Heather de rose jurk te voorschijn en hing hem zo op, dat zij hem met haar ogen kon liefkozen, terwijl ze zich waste. Het water was lekker fris en zij boende zo hard, dat haar huid een jeugdige gloed kreeg. Zij wreef het wasdoekje in met een stukje stinkende zeep, dat zij bij het poetsen overgehouden had, en

zeepte haar lichaam daar flink mee in. Ondanks de bijtende geur genoot zij ervan.

Nadat ze klaar was, trok zij de jurk voorzichtig over haar versleten hemd. Het lijfje van de jurk was bestemd geweest voor een jonger meisje. De stof zat strak rond haar borsten. Zij dacht erover na hoe zij gegroeid was en bekeek de uitdagende welvingen boven de lage halsuitsnijding. Dan deed zij het probleem met een schouderophalen af. Dit was haar enige jurk en het was nu te laat om nog aan veranderingen te denken.

Opgewonden genietend borstelde zij haar haren totdat ze glansden in het kaarslicht. Die haren waren de trots van haar vader geweest. Hij had ze behoed en ze vaak afwezig gestreeld. Zij had aangenomen dat hij dat ook bij haar moeder gedaan had. Meer dan eens had hij haar aangestaard alsof hij droomde. Vol verlangen had hij dan de naam van zijn vrouw gemompeld, voordat hij zich met een ruk tot de werkelijkheid terugbracht en zich met vochtige ogen afwendde. Zoals haar opgedragen was, draaide zij haar haren rond haar hoofd, maar ze liet een paar krullen op haar rug vrij, alsof ze losgeraakt waren. Ook aan beide slapen bleef een lok hangen als een soort uitdaging. Zij bekeek zichzelf in het stuk gebroken glas, dat als spiegel diende en knikte. Zij had beter werk gedaan dan zij verwacht had met de povere middelen die zij voorhanden had.

Aan de andere kant van het gordijn hoorde Heather iemand het huis binnenkomen en heen en weer lopen. Er weerklonk een zware, droge kuchhoest. Zij kwam achter het gordijn vandaan, want zij wist dat het haar oom was. Hij stak zijn pijp aan met een houtspaander uit het vuur en kuchte opnieuw toen hij de tabak aanzooog. Krullen rook vulden het vertrek.

John Simmons was een gebroken man. Hij had niets anders in zijn leven dan zijn schamel, maar vrekkelig bewaakt geld en het twijfelachtige gezelschap van tante Fanny. Hij had het opgegeven zich druk te maken over zijn uiterlijk. Zijn hemd zat onder de vetvlekken en het vuil lag dik onder zijn nagels. Het knappe uiterlijk van weleer was verdwenen. Nu stond een gebogen en verschrompelde man voor Heather, een man, die veel ouder leek dan hij was. In zijn doffe ogen lagen verdwenen dromen en vervlogen hoop en de dagen vol teleurstelling met een lastige vrouw. Zijn handen waren knoestig en verwrongen door jaren van rugbrekende arbeid om een miserabel bestaan te vinden op een stukje veengrond. Zijn door weer en wind getaande huid hield de pijn van ieder jaargetijde vast

in de diepe groeven van zijn gezicht.

Hij keek op en zag de zachte schoonheid van zijn nicht. Een nieuwe pijn leek over zijn gezicht te trekken. Hij ging in zijn stoel zitten en glimlachte.

‘Jij ziet er vanavond lief uit, kind. Ik neem aan dat dit voor William’s bezoek is?’

‘Tante Fanny gaf haar toestemming, Oom,’ antwoordde zij. Hij zoog even aan zijn pijp, terwijl zijn tanden zich rond de steel klemde – ‘Ja, dat wil ik direct geloven,’ zuchtte hij. ‘Zij doet alles om het hem naar de zin te maken, ofschoon hij een gevoelloos mens is. Toen zij een keer naar Londen gereisd is om hem op te zoeken, weigerde hij haar te ontvangen. Nu durft ze niet meer naar hem toe, omdat zij bang is dat hij kwaad wordt. Hij vindt het best zo. Hij heeft rijke vrienden en denkt er niet aan toe te geven dat zij familie van hem is.’

William Court was een vage afspiegeling van zijn zuster. Hij was even groot als Fanny en dat wilde zeggen een hoofd groter dan Heather. Hij was niet zo zwaarlijvig, maar het meisje vermoedde dat het verschil binnen een paar jaren verdwenen zou zijn. Zijn pafferig gezicht zag er blozend uit met hangwangen en een vooruitstekende onderlip die voortdurend nat was van het speeksel. Steeds weer bette hij de lip met een kanten zakdoekje en maakte daarbij snuivende geluiden alsof hij zijn neus snoot. Toen hij ter begroeting Heather’s hand in de zijne nam, voelde deze misselijkmakend zacht aan, en toen hij zich vooroverboog om haar hand te kussen, kreeg zij een vaag gevoel van afkeer.

De kleren die hij droeg, verrieden een elegante smaak, maar zijn geaffecteerde manier van praten droeg er niet toe bij zijn mannelijkheid te verhogen. Het grijze, met zilver afgebiesde kostuum en het witte hemd en de das schenen zijn rose handen en opgeblazen rood gezicht nog te accentueren. William Court mocht dan rijk zijn, maar Heather vond maar weinig in hem dat haar aantrok. Zijn broek zat buitengewoon strak, naar het scheen zelfs op het ongemakkelijke af. Vermoedelijk was dit kledingstuk met opzet zo gemaakt om de aandacht af te leiden van de twijfelachtige mannelijkheid van de drager.

Hij was gekomen in een gehuurde landauer met een tot in de puntjes geklede koetsier, die naar de schuur gestuurd werd om daar met zijn beide appelschimmels te overnachten. Heather voelde dat de koetsier helemaal niet in zijn sas was met zijn nederig onderkomen,

want hij was zelf veel beter gekleed dan de bewoners van dit huis. De schuur was nauwelijks geschikt voor zijn dieren. Maar als het hem dwars zat dan liet hij niets merken en verzorgde hij zwijgend zijn paarden en zijn wagen.

Tante Fanny, met haar grijze haar strak rond haar grote hoofd opgestoken, zag eruit als een onneembaar fort in haar stijf gesteven jurk en schort. Ondanks haar gescheld en getier over dat mooie kleren het werk van de duivel waren, liet zij duidelijk merken dat zij het heerlijk vond dat haar broer zo chique gekleed was. Zij bemoederde hem als een kloek haar kuiken. Heather had haar nog nooit zo lief tegen iemand zien doen. William Court aanvaardde deze vriendelijkheid en genoot er klaarblijkelijk van op zijn wenken bediend te worden. Heather negeerde de kwijlende liefdesuitingen van haar tante en vermeid al te veel in het gesprek betrokken te worden tot dat onder het eten de laatste nieuwtjes uit Londen ter sprake kwamen. Toen luisterde zij aandachtiger in de hoop iets te horen over haar oude vrienden.

'Napoleon is ontsnapt en nu gelooft iedereen dat hij uit Egypte op de terugweg is naar Frankrijk. Nelson heeft hem een paar lesjes gegeven. Hij zal zich wel twee keer bedenken eer hij het nog eens aanlegt met onze matrozen, verdomme,' vloekte William Court.

Heather bemerkte dat hij heel wat beschaafder sprak dan zijn zuster en zij vroeg zich af of hij soms op school geweest was.

Tante Fanny veegde haar mond met de achterkant van haar hand af en gromde: 'Pitt wist niet wat hij zei, toen hij verkondigde dat wij de Fransen moesten laten waar ze waren. Nu zit hij er tot aan zijn nek in. En met de Ieren is het precies hetzelfde. Ik zeg maar zo: breng ze allemaal om zeep.'

Heather beet op haar lip.

'De Ieren! Ha! Een bende wilde beesten, anders niets, als je het mij vraagt. Ze hebben niet eens in de gaten wanneer iemand het goed met hen meent,' vervolgde Tante Fanny.

'Pitt probeert een overeenkomst met hen te sluiten. Misschien is die het volgend jaar rond,' zei Oom John.

'Misschien hebben die moordenaars tegen die tijd ons allang de keel afgesneden!'

Aarzelend keek Heather naar haar oom en voelde zich, zoals altijd, niet op haar gemak door de vooroordelen van haar tante. John sloeg zijn ogen neer en dronk zijn bier in één teug op. Hij zuchtte en wierp een verlangende blik naar de bierkan die Fanny angstvallig be-

waakte. Dan zette hij zijn beker op de schoorsteen en wijdde zijn aandacht weer aan zijn pijp zonder verder nog iets te zeggen.

‘De Yankees zijn precies eender. Ze snijden je nog liever de hals af dan je aan te kijken. Wedden, dat we oorlog met hen krijgen?’

William grinnikte. Zijn wangen trilden van plezier. ‘Gelukkig maar dat jij niet naar Londen komt, lieve zus, want zij komen in de haven en doen er alsof alles van hen is. Een paar zijn er geronseld, maar ze zijn voorzichtig en blijven bij elkaar. Als ze passagieren in de stad, dan doen ze dat in groepen. Zij voelen er niets voor op Britse schepen te varen. Ja, ze zijn zeer voorzichtig. Er zijn er zelfs een paar, die de euvele moed hebben te denken dat zij heren zijn. Neem die vent, die Washington, bijvoorbeeld. En dan hebben ze nog een andere gek, Adams, die zij als hun koning gekozen hebben. Gewoon belachelijk. Maar dat blijft niet zo! Ze komen terug, als jankende honden met de staart tussen de benen.’

Heather kende geen Yankees. Ze was alleen maar blij dat meneer Court en haar tante nu over hen praatten in plaats van over de Ieren. Haar aandacht zweefde weg van het gesprek. Zolang men niet praatte over de Londense gemeenschap of over haar voorouders, interesseerde het haar niet. Als ze het zou wagen haar mond open te doen om partij voor de Ieren te kiezen of naar het nieuws uit Londen te informeren, dan wist zij dat de woede van haar tante in volle hevigheid op haar zou neerkomen. Daarom toefden haar gedachten ergens anders, terwijl ze daar maar zat te zitten.

Tante Fanny haalde Heather weer tot de werkelijkheid terug; haar hand gleed over de tafel en kneep Heather zo hard en gemeen in de arm dat het meisje opsprong. Zij wreef over de arm, waar de rode plek al zichtbaar werd, en keek haar tante aan, terwijl zij moeite had de tranen van pijn terug te dringen.

‘Ik vroeg je of je les wilde geven op de school van Lady Cabot. Mijn broer denkt dat hij jou daar een baantje kan bezorgen.’

Heather kon haar oren nauwelijks geloven. ‘Wat?’

William Court lachte en verklaarde: ‘Ik heb heel goede betrekkingen met de school en ik weet dat zij een jonge dame van standing zoeken. Jij hebt zeer goede manieren en je beheerst je taal ook goed. Volgens mij ben jij zeer geschikt voor deze functie en ik heb begrepen dat jij ook een school in Londen bezocht hebt. Zoiets is natuurlijk een voordeel.’ Voordat hij verder ging, veegde hij weer over zijn dikke lippen. ‘Misschien dat ik in de toekomst wel een huwelijk voor je kan arrangeren met iemand uit een vooraanstaande

familie uit de stad. Het zou gewoon zonde zijn zoveel gratie te verknoeien aan een of andere boerenkinkel hier. Als ik dat doe, zou dat betekenen, dat ik voor een passende bruidsschat zal zorgen, maar ik verwacht wel, dat die terugbetaald wordt, zodra je iemand aan de haak geslagen hebt. Het is een gemeen handigheidje, maar het zou voor ons allebei van voordeel kunnen zijn. Jij hebt een bruidsschat nodig en die kan ik je bezorgen, terwijl ik het voordeel heb van de rente van de lening, die jij mij later kunt terugbetalen. Niemand behoeft iets van deze regeling te weten en ik ben er zeker van, dat jij verstandig genoeg bent het geld na je huwelijk los te krijgen. Lijkt je dat baantje bij Lady Cabot iets?’

Heather was er niet zeker van dat zij iets voelde voor dat huwelijksplan van William Court, maar... weg van deze boerderij, weg van tante Fanny, weg van dit saaie leven hier!!! Opnieuw in de buurt van de grote wereld van Londen te zijn... dat was geweldig! Als die kneep in haar arm er niet geweest was, zou ze denken, dat zij nog steeds droomde.

‘Vooruit, zeg wat, kind. Wat is je antwoord?’ drong William Court aan.

Zij was nauwelijks in staat haar vreugde te onderdrukken. Daarom aarzelde zij niet langer. ‘Uw aanbod is zeer vriendelijk, meneer. Ik zal er graag gebruik van maken.’

William lachte opnieuw. ‘Goed! Goed! Je zult geen spijt hebben van je beslissing.’ Hij wreef zijn handen over elkaar. ‘Wel, morgen moeten we naar Londen vertrekken. Ik ben al te lang uit de zaak weg geweest en ik moet terug om mijn assistent te helpen. Denk je dat je dan klaar kunt zijn, kind?’ Hij zwaaide met de kanten zakdoek onder zijn neus en bette opnieuw zijn lippen.

‘Oh, jawel, meneer. Het geeft niet wanneer u gaat, ik ben klaar,’ zei zij opgetogen.

‘Goed, goed! Dat is dan geregeld.’

Heather ruimde de tafel af. Zij deed dit met een nieuw gevoel van binnen, want zij wist dat dit de laatste keer zou zijn in dit huis. Zij ging te zeer op in haar geluk om de moeite te nemen te praten met haar tante, die haar scherp in de gaten hield. En toen zij alleen achter haar gordijn was, dacht zij eraan hoe heerlijk het zou zijn bevrijd te zijn van tante Fanny. Iedere betrekking in Londen was beter dan het leven onder de plak van deze vrouw en zich alsmaar door haar te laten uitschelden. Heather zou vrij zijn van de striemende woorden,